ଭେଙ୍କଟେଶ ଥିମ୍ମାୟା ଗୁରୁଜାଲକର

ବନାମ

ଏସ୍. ଏସ୍. ହାୱାଲଦାର

ଅକ୍ଟୋବର 15, 1997

[ଡ. ଏ.ଏସ୍. ଆନନ୍ଦ ଏବଂ ଏସ୍. ରାଜେନ୍ଦ୍ର ବାବୁ, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ]

କର୍ଣ୍ଣାଟକ ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅଧିନିୟମ, 1961 ଧାରା 21 ଏବଂ 51 ।

ଅଣ-ଆବାସିକ ପରିସର - ଭଡ଼ାଟିଆ -ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ପିତାଙ୍କୁ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପିତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଭଡା ଦିଆଯାଇଥିବା ଦୋକାନର ଉଚ୍ଛେଦ -ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ - ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାୟର କରାଯାଇଥିବା ଉଚ୍ଛେଦ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ -ଜମି ମାଲିକ -ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ପୁଅଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାବିକୁ ବିରୋଧ -ଏହି ଆଧାର ଯେ ତାଙ୍କ ପିତା ହିନ୍ଦୁ ଅବିଭାଜିତ ପରିବାରର ତତ୍ତ୍ୱାବଧାରକ ଭାବରେ ଏହି ଦୋକାନକୁ ଭଡ଼ା ନେଇଥିଲେ ଏବଂ ଏହିପରି ସେ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ଭାବରେ ପ୍ରଜାସ୍ୱତ୍ତ୍ୱ ଅଧିକାର ପାଇଥିଲେ -ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଦାବି ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ - ପ୍ରଥମ ଅପିଲିୟ ନ୍ୟାୟାଳୟ ରାୟ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ଅପିଲକାରୀ ଉତ୍ତରାଧିକାରରେ ପ୍ରଜାସ୍ୱତ୍ତ୍ୱ ଅଧିକାର ପାଇନାହାନ୍ତି -ଜମି ମାଲିକ ଉଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ କୌଣସି ଆଧାର ସ୍ଥାପନ କରିନଥିଲେ -ତେଣୁ ତାଙ୍କ ଉଚ୍ଛେଦ ଆବେଦନ ଗ୍ରହଣଯୋଗ୍ୟ ନଥିଲା -ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଉତ୍ତରଦାତା-ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆଗତ ପୁନରୀକ୍ଷଣ ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦେଇଥିଲେ -ତେଣୁ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଏହି ଅପିଲ -ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହେଲା, ଅପିଲକାରୀ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ଭାବେ ପ୍ରଜାସ୍ୱତ୍ତ୍ୱ ପାଇ ନଥିଲେ, କାରଣ ସମ୍ପୃକ୍ତ ପରିସରଟି ଅଣ-ଆବାସିକ ପରିସର ଥିଲା - ଯେହେତୁ ଅପିଲକାରୀ ଜଣେ ଭଡାଟିଆ ନଥିଲେ ଏବଂ ପ୍ରଜାସ୍ୱତ୍ତ୍ୱ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ଭାବରେ ପାଇ ନଥିଲେ, ତେଣୁ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 21 ଅନୁଯାୟୀ ତାଙ୍କ ଉଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ ଏକ ଆବେଦନ ଗ୍ରହଣଯୋଗ୍ୟ ନ ଥିଲା -ଯଦି ଉତ୍ତରଦାତା ଅପିଲକାରୀଙ୍କଠାରୁ ଘରର ଦଖଲ ପୁନରୁଦ୍ଧାର କରିବାକୁ ଚାହାଁନ୍ତି, ତେବେ ତାଙ୍କୁ ଏକ ଉଚ୍ଛେଦ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରି ନୁହେଁ ବରଂ ଦଖଲ ପାଇଁ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିବାକୁ ପଡିବ ।

କେ. ଅବଦୁଲ ସୁଭାନ ବନାମ ଏ.କେ. ସତ୍ୟନାରାୟଣ ସେଟ୍ଟୀ, **1984 (2) କର୍ଣ୍ଣାଟକ ଲ' ଜର୍ଣ୍ଣାଲ 72, ଅନୁମୋଦିତ ।**

ଦେୱାନୀ ଅପିଲିୟ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାରିତା : ଦେୱାନୀ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 3727/1990 ।

ସି.ଆର୍.ପି. ସଂଖ୍ୟା 1019/1981ରେ କର୍ଣ୍ଣାଟକ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର 26.10.83 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ।

ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ସୁଶ୍ରୀ କେ. ଶାରଦା ଦେବୀ ।

ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ନିମ୍ନଲିଖିତ ଆଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା :

ଏହି ଦେୱାନୀ ଅପିଲ, କର୍ଣ୍ଣାଟକ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଦେୱାନୀ ପୁନରୀକ୍ଷଣ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 1091/81 ରେ 26.10.1983 ର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶିତ । ଯେଉଁ ତଥ୍ୟ ଏବଂ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଏହି ଅପିଲ ଉପୁନ୍ନ, ଏହି ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ତାହାର ଏକ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ସୂଚନା ଆବଶ୍ୟକ ।

ମକଦ୍ଦମାଭୁକ୍ତ ପରିସର ହେଉଛି ଏକ ଦୋକାନ, ଯାହା ଉତ୍ତରଦାତା-ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ପିତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ପିତା ଥିମ୍ମାୟାଙ୍କୁ 1940 ମସିହାରେ କିମ୍ବା ପାଖାପାଖି ମାସିକ 40 ଟଙ୍କା ଭଡ଼ାରେ କେଶ କାଟିବା ସେଲୁନ୍ ଚଳାଇବା ପାଇଁ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ପାରିବାରିକ ବିଭାଜନ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ମକଦ୍ଦମାଭୁକ୍ତ ପରିସର ଉତ୍ତରଦାତା-ଜମିଦାରଙ୍କ ଅଂଶକୁ ପଡ଼ିଥିଲା, ଯିଏ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ହସ୍ତାନ୍ତରିତ ପରିସରର ମାଲିକ ଏବଂ ଜମିଦାର ହୋଇଥିଲେ । ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ଯୁକ୍ତି ଅନୁଯାୟୀ, 1972 ରେ, ମୂଳ ଭଡ଼ାଟିଆ ଥିମ୍ମାୟା ଅସୁସ୍ଥ ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ଜାନୁଆରୀ 1974 ରୁ ପରିସରର ଭଡ଼ା ଦେବା ବନ୍ଦ କରିଦେଇଥିଲେ । ଉତ୍ତରଦାତା-ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଥିମ୍ମାୟାଙ୍କୁ ଏକ ନୋଟିସ୍ ଜାରି କରାଯାଇଥିଲା ଯେଉଁଥିରେ ତାଙ୍କ ପ୍ରଜାସ୍ୱତ୍ତ୍ୱ ସମାପ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ମକଦ୍ଦମାଭୁକ୍ତ ପରିସରର ଖାଲି ଦଖଲକୁ ହସ୍ତାନ୍ତର କରିବାକୁ କୁହାଯାଇଥିଲା । ସେହି ନୋଟିସ ତାଙ୍କୁ 10.1.1974 ରେ ଜାରି କରାଯାଇଥିଲା । ଥିମ୍ମାୟାଙ୍କୁ ନୋଟିସ୍ ମିଳିବା ସତ୍ତ୍ୱେ, ସେ ପରିସର ଖାଲି କରିନଥିଲେ ଏବଂ ଜମି ମାଲିକ-ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ଦଖଲ ହସ୍ତାନ୍ତର କରି ନ ଥିଲେ । ଥିମ୍ମାୟା 12.7.1974 ରେ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିଥିଲେ। ଆବେଦନକାରୀ ହସ୍ତାନ୍ତରିତ ପରିସରରେ କେଶ କାଟିବା ବ୍ୟବସାୟ କରିଥିଲେ ଏବଂ ପରିସରର ଭଡ଼ା ଉତ୍ତରଦାତା-ଜମି ମାଲିକଙ୍କୁ ପଠାଇଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ସେ ଅପିଲକାରୀ ତାଙ୍କର ଭଡ଼ାଟିଆ ନୁହନ୍ତି ଏବଂ ବେଆଇନ ଦଖଲରେ ଥିଲେ ବୋଲି ଆଳ କରି ଏହାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ମନା କରିଦେଇଥିଲେ । ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା 29.7.1974 ରେ ଅପିଲକାରୀଙ୍କୁ ଏକ ନୋଟିସ୍ ଜାରି କରାଯାଇଥିଲା ଯେଉଁଥିରେ ତାଙ୍କୁ ହସ୍ତାନ୍ତରିତ ଦୋକାନର ଖାଲି ଦଖଲ ହସ୍ତାନ୍ତର କରିବାକୁ ଆହ୍ୱାନ କରାଯାଇଥିଲା । ଯେହେତୁ ଏହି ନୋଟିସରେ କୌଣସି ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ମିଳିନଥିଲା, ଜମି ମାଲିକ-ଉତ୍ତରଦାତା, କର୍ଣ୍ଣାଟକ ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅଧିନିୟମ, 1961 ର ଧାରା 51 (2) ସହିତ ଧାରା 21 ଅନୁଯାୟୀ ଅପିଲକାରୀଙ୍କୁ ଉଚ୍ଛେଦ କରିବା ପାଇଁ ବିଜାପୁରର ମୁଖ୍ୟ ମୁନ୍ସିଫଙ୍କ ଅଦାଲତରେ ଏକ ଆବେଦନ ଦାୟର କରିଥିଲେ । ଅପିଲକାରୀ ଏହି ଆବେଦନକୁ ବିରୋଧ କରିଥିଲେ । ଏହା ଦାବି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଅପିଲକାରୀ ତାଙ୍କ ପିତାଙ୍କ ସହ କେଶ କାଟିବା ବ୍ୟବସାୟ ଚଳାଇ ଆସୁଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ପିତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଲିଜରେ ନିଆଯାଇଥିବା ଦୋକାନଟି ସେ ଯୁଗ୍ମ ହିନ୍ଦୁ ପରିବାରର ତତ୍ତ୍ୱାବଧାରକ ଭାବରେ ତାଙ୍କ କ୍ଷମତାରେ ନେଇଥିଲେ, ଯେଉଁଥିରେ ଅପିଲକାରୀ ମଧ୍ୟ ଜଣେ ସଦସ୍ୟ ଥିଲେ । ସେହି ଆଧାରରେ, ସେ ଦାବି କରିଥିଲେ ଯେ ସେ ପରିସରରେ ପ୍ରଜାସ୍ୱତ୍ତ୍ୱ ଅଧିକାର ଉତ୍ତରାଧିକାରରେ ପାଇଥିଲେ ଏବଂ ଥିମ୍ମାୟାଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ସେହି ଅଧିକାରଗୁଡିକ ସମାପ୍ତ ହୋଇନଥିଲା ।

ମୁଖ୍ୟ ମୁନ୍ସିଫ୍, ପ୍ରମାଣ ଲିପିବଦ୍ଧ କରିବା ପରେ ଏହି ଉପସଂହାରରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ ଯେ ହିନ୍ଦୁ ଯୌଥ ପରିବାରର ତତ୍ତ୍ୱାବଧାରକ ଭାବରେ ଥିମ୍ମାୟାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପରିସର ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇ ନଥିଲା ଏବଂ ଏହା ମଧ୍ୟ ଯେ ଅପିଲକାରୀ ଥିମ୍ମାୟାଙ୍କ ପ୍ରଜାସ୍ୱତ୍ତ୍ୱ ଅଧିକାର ଉତ୍ତରାଧିକାରରେ ପାଇ ନଥିଲେ, ଯିଏ ତାଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ସମୟରେ ଏକ ବୈଧାନିକ ଭଡ଼ାଟିଆ ଥିଲେ । ତଦନୁସାରେ, 18.11.1976 ରେ, ଉଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ ଆବେଦନ ମଞ୍ଜୁର କରାଯାଇଥିଲା । ମୁଖ୍ୟ ମୁନସିଫଙ୍କ ଆଦେଶକୁ ଅପିଲକାରୀ ବିଦ୍ୱାନ ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତି, ବିଜାପୁରଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ପୁନରୀକ୍ଷଣରେ ଆପତ୍ତି କରିଥିଲେ । ଏକ ବିସ୍ତୃତ ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା, ବିଦ୍ୱାନ ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତି ରାୟ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ଅପିଲକାରୀ ମହୀଶୂର ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅଧିନିୟମ, 1961 (ଏହା ପରେ ଅଧିନିୟମ ଭାବରେ ସୂଚିତ)ର ଧାରା 3(r) ର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟରେ ଜଣେ ଭଡ଼ାଟିଆ ନୁହଁନ୍ତି । ବିଦ୍ୱାନ ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତି ଆହୁରି କହିଛନ୍ତି ଯେ ଉତ୍ତରଦାତା-ଜମି ମାଲିକ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 21(1) ଅନୁଯାୟୀ କୌଣସି ଆଧାର ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରି ନଥିଲେ, ତେଣୁ ଉଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ ଆବେଦନ ଗ୍ରହଣଯୋଗ୍ୟ ନଥିଲା । ତଦନୁସାରେ, ପୁନରୀକ୍ଷଣ ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଥିଲା ଏବଂ ବିଦ୍ୱାନ ମୁଖ୍ୟ ମୁନ୍ସିଫଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ଉଚ୍ଛେଦ ଆଦେଶ ବାତିଲ କରାଯାଇଥିଲା । ଉତ୍ତରଦାତା-ଜମି ମାଲିକ ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତିଙ୍କ ଆଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଏକ ପୁନରୀକ୍ଷଣ ଆବେଦନ ଆଗତ କରିଥିଲେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ପୁନରୀକ୍ଷଣ ଆବେଦନକୁ ମଞ୍ଜୁର କରିଥିଲେ, ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତିଙ୍କ ଆଦେଶକୁ ବାତିଲ କରିଥିଲେ ଏବଂ ମୁଖ୍ୟ ମୁନ୍ସିଫଙ୍କ ଆଦେଶକୁ ପୁନଃସ୍ଥାପିତ କରିଥିଲେ ।

ଆମେ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ବିଜ୍ଞ ଓକିଲ ସୁଶ୍ରୀ କେ. ସାରଦି ଦେବୀଙ୍କୁ ଶୁଣିଛୁ । ବିଜ୍ଞ ଓକିଲ ଉପସ୍ଥାପନ କରନ୍ତି ଯେ ଯେହେତୁ ସମସ୍ତ ତିନୋଟି ଅଦାଲତ ଏକାସାଙ୍ଗରେ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଛନ୍ତି ଯେ ଅପିଲକାରୀ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 3(r) ର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟରେ ଜଣେ ଭଡ଼ାଟିଆ ନୁହଁନ୍ତି, ଅଦାଲତମାନେ ରାୟ ଦେବା ଉଚିତ୍ ଥିଲା ଯେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 21 ଅନୁଯାୟୀ ଉଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ ଆବେଦନ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଠାରୁ ଦଖଲ ପୁନରୁଦ୍ଧାର କରିବାକୁ ସକ୍ଷମ ନୁହେଁ ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତା-ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାୟର ହୋଇଥିବା ଉଚ୍ଛେଦ ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରିବା ଉଚିତ୍ ।

ସମସ୍ତ ତିନୋଟି ନ୍ୟାୟାଳୟର ଆଦେଶର ଅନୁଧ୍ୟାନରୁ ଆମେ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଲୁ ଯେ ସେମାନେ ଏକାସାଙ୍ଗରେ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଛନ୍ତି ଯେ ହିନ୍ଦୁ ଯୌଥ ପରିବାରର ତତ୍ତ୍ୱାବଧାରକ ଭାବରେ ଥିମ୍ମାୟାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହି ପରିସର ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ରରେ ନିଆଯାଇନଥିଲା । ଏହା ମଧ୍ୟ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଛି ଯେ ଅପିଲକାରୀଙ୍କୁ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ଭାବେ ପ୍ରଜାସ୍ୱତ୍ତ୍ୱ ମିଳିନଥିଲା, କାରଣ ଉକ୍ତ ପରିସରଟି ଅଣ-ଆବାସିକ ପରିସର ଥିଲା ଏବଂ ସେଥିପାଇଁ, ପ୍ରଜାସ୍ୱତ୍ତ୍ୱ ଉତ୍ତରାଧିକାର ସୂତ୍ରରେ ଯୋଗ୍ୟ ନଥିଲା । ନିମ୍ନ ଅଦାଲତଗୁଡ଼ିକର ଏହି ନିଷ୍କର୍ଷକୁ *କେ. ଅବଦୁଲ ସୁଭାନ ବନାମ ଏ.କେ. ସତ୍ୟନାରାୟଣ ସେଟ୍ଟି* ରେ କର୍ଣ୍ଣାଟକ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଦୁଇଜଣିଆ ଖଣ୍ଡପୀଠଙ୍କ ଏକ ରାୟ ଦ୍ୱାରା ସୁଦୃଢ଼ କରାଯାଇଛି, ଯାହା (1984) 2 କର୍ଣ୍ଣାଟକ ଲ' ଜର୍ଣ୍ଣାଲ, 72 ରେ ରିପୋର୍ଟ କରାଯାଇଛି, ଯେଉଁଠାରେ ଅଧିନିୟମର ବିଭିନ୍ନ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ବିଶ୍ଳେଷଣ ପରେ, ଏହା ପ୍ରାଧିକୃତ ଭାବରେ ସ୍ଥିର

କରାଯାଇଛି ଯେ ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଅଣ-ଆବାସିକ ପରିସର ସମ୍ପର୍କରେ ପ୍ରଜାସ୍ୱତ୍ୱ ହସ୍ତାନ୍ତର ପାଇଁ ଆଇନରେ କୌଣସି ବ୍ୟବସ୍ଥା ନାହିଁ । ଏହି ଦୃଷ୍ଟିରୁ, ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ବିଜ୍ଞ ଓକିଲ ଯୁକ୍ତି ଦେବା ଠିକ୍ ଯେ ଯେହେତୁ ଅପିଲକାରୀ ଜଣେ ଭଡାଟିଆ ନଥିଲେ ଏବଂ ପ୍ରଜାସ୍ୱତ୍ୱ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ଭାବରେ ପାଇ ନଥିଲେ, ତେଣୁ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 21 ଅନୁଯାୟୀ ତାଙ୍କ ବହିଷ୍କାର ପାଇଁ ଏକ ଆବେଦନ ଗ୍ରହଣଯୋଗ୍ୟ ନଥିଲା । ଯଦି ଉତ୍ତରଦାତା ଅପିଲକାରୀଙ୍କଠାରୁ ପରିସରର ଦଖଲ ପୁନରୁଦ୍ଧାର କରିବାକୁ ଚାହାଁନ୍ତି, ତେବେ ତାଙ୍କୁ ଉଚ୍ଛେଦ ଆବେଦନ ଦାଖଲ ନକରି ଦଖଲ ପାଇଁ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିବାକୁ ପଡିବ । ତେଣୁ, ବିଦ୍ୱାନ ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତି ପୁନରୀକ୍ଷଣ ଶୁଣାଣି ସମୟରେ ଏହି ନିଷ୍କର୍ଷରେ ପହଞ୍ଚିବା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଠିକ୍ ଥିଲେ ଯେ ଉତ୍ତରଦାତା-ଜମି ମାଲିକ ବେଦଖଲ ପାଇଁ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିବାର ହକଦାର ନଥିଲେ, ବିଶେଷକରି, କାରଣ ଜମି ମାଲିକ ଉଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ ଆବେଦନରେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 21(1) ରେ ଥିବା କୌଣସି କାରଣ ଉଲ୍ଲେଖ କରି ନଥିଲେ । ତେଣୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ବିଦ୍ୱାନ ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତିଙ୍କ 4.3.1977 ତାରିଖର ସୁଚିନ୍ତିତ ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶକୁ ଓଲଟାଇବାରେ ତ୍ରୁଟି କରିଥିଲେ । ଫଳସ୍ୱରୂପ ଏହି ଆବେଦନ ସଫଳ ହୋଇଛି ଏବଂ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଛି । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର 26.10.1983 ତାରିଖର ଆଦେଶକୁ ବାତିଲ କରାଯାଇଛି ଏବଂ 4.3.1977 ତାରିଖର ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତିଙ୍କ ଆଦେଶକୁ ପୁନଃସ୍ଥାପିତ କରାଯାଇଛି । ଯେହେତୁ, ଉତ୍ତରଦାତା ଉପସ୍ଥିତ ନାହାଁନ୍ତି, ଖର୍ଚ୍ଚ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କୌଣସି ଆଦେଶ ରହିବ ନାହିଁ ।

ଟି.ଏନ୍.ଏ. ଅପିଲକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଗଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର:
ସୁବୋଧ ରାଉତ,
ଉପବିଭାଗ ଅଧିକାରୀ (ଅନୁବାଦ),
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।